

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.239 van 25 oktober 2016
in de zaak A. 213.165/XIV-35.932**

In zake : Wouter VERRESEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Brees
 kantoor houdend te 2170 Merksem
 Paasbloemstraat 85, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 22 mei 2014 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van Antwerpen van 7 mei 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Met een beschikking van 10 december 2014 verwijst de Raad van State de zaak naar de gewone rechtspleging.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Brees, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van verschillende wapens.

3.2. Op 7 mei 2013 trekt de gouverneur van de provincie Antwerpen verzoekers vergunningen in alsook het recht om vuurwapens voorhanden te hebben.

3.3. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 22 mei 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]”

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Concreet kan worden verwezen naar volgende elementen:

A. Inbreuken op de wapenwetgeving:

Eerst en vooral werd vastgesteld dat u meermaals inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving.

Zo werd in 2007 vastgesteld dat u diverse wapens, waaronder ook automatische wapens, illegaal voorhanden heeft gehouden. U beschikte immers niet over een erkenning als verzamelaar, doch enkel over een vergunning voor een opslagplaats. Dit betekent dat u voor elk wapen afzonderlijk de vereiste vergunning diende aan te vragen bij de bevoegde gouverneur, hetgeen u niet heeft gedaan.

Ter verdediging heeft u aangehaald dat dit alles berustte op een reeks van misverstanden, slechte en/of verkeerde informatie van de provinciale wapendienst, en dat u steeds te goeder trouw heeft gehandeld. Uit de briefwisseling die werd gevoerd tussen u en de provinciale wapendienst is gebleken dat de informatie die u heeft verkregen voldoende en correct was, alleen werd deze door u verkeerd ingeschat. In september 2003 merkte de provinciale wapendienst op dat, wanneer u meer dan 10 verweerwapens bezit, u tevens in het bezit moet zijn van een vergunning voor een opslagplaats. Daarnaast maakte ze u ook attent op het feit dat u een erkenning als verzamelaar kan aanvragen. Om hiervoor in aanmerking te komen, zo werd u meegedeeld, diende u te beschikken over een bestaande verzameling die via afzonderlijke vergunningen is opgebouwd rondom een bepaald thema. Er werd u aangeraden om een aanvaardbaar thema te kiezen, dan een verzameling te starten rond dit thema volgens het stelsel van afzonderlijke vergunningen om vervolgens een verzamelaarsvergunning aan te vragen. Pas vanaf het ogenblik waarop men is erkend als verzamelaar is het niet meer nodig om voor elk bijkomend wapen een vergunning aan te vragen. Nooit is er sprake geweest dat een vergunning voor een opslagplaats hetzelfde zou zijn als een erkenning als wapenverzamelaar.

Het is niet onwaarschijnlijk dat u heeft gehandeld uit onwetendheid, doch net hierdoor heeft u bewezen dat u niet beschikt over de nodige bekwaamheid om de wapenwetgeving correct na te leven.

Op 24 januari 2013 heeft de lokale politie zich bij u aangeboden teneinde een controle uit te voeren inzake uw wapenbezit. Aangezien u zou gaan verhuizen was een groot deel van uw huisraad ingepakt. Er werd vastgesteld dat uw wapens niet conform de veiligheidsvoorwaarden werden opgeborgen. Meer bepaald werden in de voorste kamer, grenzend aan de straatzijde drie pistolen onbeschermd op een tafel aangetroffen. In dezelfde woonkamer stonden 3 lange wapens open en bloot in een ijzeren rek zonder enige verdere beveiliging. In de achterste woonkamer werden vervolgens zes handvuurwapens aangetroffen, verpakt in krantenpapier, zonder enige vorm van beveiliging, in een kartonnen doos. Op de vraag waar u uw wapens normalerwijze bewaart heeft u ijzeren kluis getoond waarvan de deur was weggenomen.

Art. 35 van de wapenwet: de Koning bepaalt de veiligheidsvoorwaarden waaraan het opslaan, het vervoeren, het voorhanden hebben en het verzamelen van

wapens of munitie zijn onderworpen. Voor de praktische uitvoering van deze bepaling kan verwezen worden naar het K.B. van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie.

De wijze waarop u uw vuurwapens heeft bewaard betekende een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Meer bepaald heeft u de veiligheidsvoorschriften zoals voorzien in het K.B. van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie niet nageleefd.

Art. 11, §2 van het voornoemde K.B. stelt immers dat volgende veiligheidsmaatregelen altijd genomen moeten worden:

1. de wapens zijn ongeladen;
2. de wapens en de munitie worden steeds buiten het bereik van kinderen bewaard;
3. de wapens en de munitie zijn niet ogenblikkelijk samen toegankelijk;
4. de wapens en de munitie worden bewaard op een plaats die geen uiterlijk kenteken draagt dat er zich een wapen of munitie bevindt;
5. het is verboden langer dan noodzakelijk werktuigen die een inbraak kunnen vergemakkelijken achter te laten in de nabijheid van de plaatsen waar wapens worden bewaard.

Art. 11, §5 van hetzelfde K.B. voorziet voorts dat een particulier die elf tot en met dertig vergunningsplichtige vuurwapens opslaat zijn wapens moet bewaren in een daarvoor ontworpen wapenkluis, gesloten met een mechanisme dat niet kan worden geopend dan met behulp van een elektronische, magnetische of mechanische sleutel, een alfabetische of numerieke combinatie of een biometrische herkenning. De wapenkluis en de munitie bevinden zich in een ruimte waarvan alle toegangen en ramen behoorlijk afgesloten zijn. De sleutels van de wapenkluis en die van de ruimte waarin de wapenkluis en de munitie zich bevinden, worden niet op de sloten gelaten en bevinden zich steeds op een veilige plaats, buiten het bereik van kinderen en derden, waartoe alleen de eigenaar gemakkelijk toegang heeft.

In art. 12 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie wordt een afwijking voorzien voor particulieren die lange vergunningsplichtige vuurwapens die zijn toegestaan voor de jacht tentoonstellen. Zij dienen volgende voorwaarden na te leven:

1. de wapens zijn ongeladen;
2. ze zijn onbruikbaar gemaakt door een veiligheidsslot of door het wegnemen van een voor de werking essentieel onderdeel;
3. ze zijn stevig vastgemaakt aan het slotvaste etalagemeubel waarin ze zijn tentoongesteld, door middel van een ketting, een metalen kabel of een vergelijkbare voorziening, zodat ze niet gemakkelijk kunnen worden weggenomen;
4. ze worden niet tentoongesteld samen met munitie die ze kunnen afvuren en ze zijn niet ogenblikkelijk toegankelijk samen met die munitie.

Het bewaren van uw wapens was geenszins conform deze veiligheidsvoorschriften. Elk rationeel denkend mens zou moeten beseffen dat vuurwapens en munitie te allen tijde op een veilige manier moeten worden opgeborgen, en dit geldt in het bijzonder wanneer er ook onbevoegden in de woning verblijven, met name uw pleegzoon [D. H.]. Deze persoon is immers gekend voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, drugs en weerspanning, en werd in het verleden reeds tweemaal gecolloqueerd. Gezien dit verleden is het absoluut noodzakelijk dat de veiligheidsvoorwaarden strikt worden nageleefd. Het feit dat u in dergelijke omstandigheden vuurwapens zonder enige vorm van beveiliging in uw woning heeft bewaard kan de openbare orde en veiligheid ernstig in het gedrang brengen.

In uw verzoekschrift heeft u onder meer gesteld dat u wel voldoende veiligheidsmaatregelen heeft genomen en dat u de wapens had klaargelegd met het oog op de aangekondigde politiecontrole. Normalerweise zouden uw wapens beveiligd worden met een stalen kabel welke u had verwijderd in het kader van de aangekondigde controle. Deze stelling is weinig geloofwaardig aangezien uw handvuurwapens werden aangetroffen in een kartonnen doos, gewikkeld in krantenpapier. Uw andere vuurwapens werden aangetroffen op een tafel en in een rek op een andere plaats in de woning. Bovendien voorziet de regelgeving dat particulieren die over minstens elf vuurwapens beschikken hun wapens moeten bewaren in een daarvoor ontworpen afsluitbare wapenkluis, die zich op haar beurt bevindt in een afgesloten ruimte. Bij de controle werd vastgesteld dat u weliswaar beschikt over een wapenkluis, doch zonder deur. Hieruit kan worden afgeleid dat uw wapens ook voor de aangekondigde politiecontrole niet bewaard werden overeenkomstig de voorschriften.

Op basis van de hierboven vernoemde feiten kan worden besloten dat u op een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met uw wapens en munitie, hetgeen de kans op ongelukken alleen maar doet toenemen. Één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens is net het beschermen van de samenleving en het aantal ongelukken met vuurwapens te verminderen.

Het louter feit dat u voor deze inbreuken niet werd veroordeeld, betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Ook de Raad van State in zijn arrest nr. 193 442 d.d. 19 mei 2008 uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, ook rekening gehouden mag worden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Een veroordeling wegens inbreuken op de wapenwet en haar uitvoeringsbesluiten is bovendien opgenomen in art. 5, §4, 2°, a) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. U werd dan niet veroordeeld wegens dergelijke inbreuken, doch rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens voornoemde inbreuken, kan worden aangenomen dat wanneer onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, ook voldoende reden is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren en/of in te trekken.

B. het niet respecteren van wetgeving in het algemeen:

Hiervoor kan verwezen worden naar uw strafblad waaruit blijkt dat u meermaals werd veroordeeld wegens inbreuken op de verkeerswetgeving, welke toch voornamelijk is gericht op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Het niet naleven van dergelijke regelgeving kan desastreuze gevolgen hebben, en brengt mensenlevens in gevaar [brengen]. Dit alles toont aan dat u het niet al te nauw neemt met het naleven van regels in het algemeen, en dat u niet de nodige lessen trekt uit eerdere misstappen waardoor u niet als een betrouwbaar persoon overkomt.

Tot slot kan ook worden verwezen naar uw attitude ten aanzien van de vergunningverlenende overheid met het oog op de toekenning van vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens. Ingevolgde de intrekking van uw sportschutterslicentie op 30 september 2011 heeft de gouverneur van Antwerpen u verzocht om zijn ambt te laten weten welke uw intenties zijn inzake de vuurwapens die werden geregistreerd op model 9. Tevens werd u verzocht om voor wat betreft uw wapens op model 4 uw wettige reden aan te tonen. Men mag van een overheid verwachten dat hij zich in zijn relatie met de burger zorgvuldig opstelt. Doch ook de

burger heeft van zijn de kant de plicht om in zijn relatie met een overheid zorgvuldig te handelen. Door het niet reageren op de vraag van de gouverneur in verband met uw eigen wapenbezit heeft u zich niet bepaald zorgvuldig opgesteld. Tijdens de controle die werd uitgevoerd door de lokale politie op 24 januari 2013 werd u gevraagd waarom u niet heeft gereageerd op de vragen van de gouverneur in verband met uw wettige reden. Hierop heeft u geantwoord dat u geen goesting meer had om te antwoorden op de brieven van het provinciebestuur. U heeft tevens erkend dat u uw wettige reden niet kon aantonen wegens te weinig schietbeurten.

CONCLUSIE:

Op basis van alle gegevens aanwezig in het administratieve dossier kan worden besloten dat u onzorgvuldig en nonchalant te werk gaat. Dergelijke eigenschappen zijn niet verenigbaar met wapenbezit. Een wapenbezitter dient hoe dan ook te allen tijde de wapenwetgeving nauwgezet na te leven, dit is noodzakelijk voor de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Het niet naleven ervan betekent dan ook dat er mogelijks een gevaar ontstaat voor die openbare orde en veiligheid.

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. Dit is immers uit de feiten gebleken. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve worden uw vergunningen/recht tot het voorhanden hebben van volgende vuurwapens overeenkomstig 11, §1, 2^e lid en art. 13, 1^e lid van de wapenwet ingetrokken:

1. Revolver, merk Smith & Wesson, kaliber .357 Mag, serienummer [...];
2. Revolver, merk Webley, kaliber .38 Colt New Police, serienummer [...];
3. Pistoool, merk Colt, kaliber .45 Auto, serienummer [...];
4. Lang wapen met gladde loop, merk Spectre, kaliber 16, serienummer [...];
5. Pistoool, merk BRNO, kaliber 9 X 19 mm Para, serienummer [...];
6. Revolver, merk Ferretti, kaliber .22LR, serienummer [...];
7. Pistoool, merk Colt, kaliber 9 mm Short, serienummer [...];
8. Lang wapen met getrokken loop, merk Mauser, kaliber 8X60S, serienummer [...];
9. Lang wapen met getrokken loop, merk Underwood, kaliber 30 Carbine, serienummer [...];
10. Pistoool, merk FN, kaliber 9X19 mm Para, serienummer [...];
11. Pistoool, merk onbekend, kaliber 6,35 mm Browning, serienummer [...];
12. Lang wapen met getrokken loop, merk Schmidt Rubin, kaliber .284 Winchester, serienummer [...];
13. Pistoool, merk Colt, kaliber .45 Auto, serienummer [...];
14. Revolver, merk Webley, kaliber .38 Colt New Police, serienummer [...];
15. Pistoool, merk FN, kaliber 9 mm Browning Long, serienummer [...];
16. Pistoool, merk MAB, kaliber 7,65 mm Browning, serienummer [...].

Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken. Tevens wordt u het recht onzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en proportionaliteitsbeginsel.

Wat de inbreuken op de wapenwetgeving betreft, wijst verzoeker erop dat hij ervan uitging dat hij van de gouverneur een erkenning als verzamelaar had ontvangen, zoals hij had aangevraagd, terwijl hem *de facto* een wapenopslagvergunning werd afgeleverd. Bij een controle is die vergissing uitgekomen en diende verzoeker een aantal wapens in te leveren. De procureur des Konings erkende volgens verzoeker de vergissing en ging niet tot vervolging over. De daaropvolgende aanvraag voor een erkenning als verzamelaar werd verzoeker geweigerd omdat hij, met zijn opslagplaatsvergunning, de wapenwet had geschonden door wapens te houden zonder individuele vergunning. Verzoeker wijst ook op een brief van de gouverneur van 29 juni 2010 waaruit volgens hem blijkt dat ook de gouverneur ervan uitging dat verzoeker wel degelijk een erkenning als verzamelaar had. Verzoeker benadrukt dat hij steeds zijn wapens te goeder trouw heeft ingeschreven in een register en dat zijn dwaling dan ook verschoonbaar was, doch dat daarmee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden.

Wat het niet correct opbergen van zijn wapens betreft, stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn verklaringen daaromtrent, met name dat hij de wapens had klaargelegd voor de aangekondigde controle door de lokale politie en hij bovendien volop aan het verhuizen was. Verzoeker stelt dat er normaliter uitgebreide veiligheidsmaatregelen aanwezig zijn en dat er niet meer werd gecontroleerd eens hij was verhuisd en de wapens terug waren opgeborgen zoals het hoort.

Wat tot slot de verwijzing naar inbreuken op de verkeerswetgeving betreft, meent verzoeker dat deze volstrekt niets te maken hebben met wapens, of met het manipuleren van wapens. Verzoeker haalt rechtspraak van de Raad van State aan die stelt dat er een verband dient te bestaan tussen het bezit van vuurwapens en de feiten waarop men zich beroept in hoofde van de overheid om het vuurwapenbezit aan iemand te ontnemen. De bestreden beslissing is volgens verzoeker in die zin dan ook onredelijk zwaar nu hij voor het overige voldoet aan alle criteria opgelegd door de wapenwetgeving.

Hij besluit dat er een momentopname was wanneer verzoeker volop in een verhuis zat, maar ook dan nog was zijn huis voorzien van een alarmsysteem en camerabewaking zodat hij eigenlijk alleen al daardoor voldeed aan de vereisten van artikel 30 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 ‘tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie’. Na de verhuis is men niet meer komen controleren. Verzoeker besluit dat, aangezien is nagelaten de actualiteit van de in aanmerking genomen feiten te toetsen, het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

5. De verwerende partij repliceert in de memorie van antwoord dat verzoeker, door te stellen dat hij werd misleid door de provinciale diensten, een draai geeft aan de omstandigheden rond het zogenaamde misverstand over zijn erkenning als verzamelaar. De vaststelling in de bestreden beslissing werd getrokken op basis van feitelijk vaststaande gegevens waaruit, ook al zou het gaan om een dwaling te goeder trouw, nog steeds een gebrekkige kennis van de wapenwetgeving blijkt. De bestreden beslissing houdt daarnaast volgens de verwerende partij veel meer rekening met de recentere vaststellingen van de politie in verzoekers woning in januari 2013. Verzoeker was toen enkel bezig met de voorbereiding van zijn verhuis maar het blijkt niet wanneer die verhuis juist zou doorgaan. In die omstandigheden mocht volgens de verwerende partij worden geponeerd dat wapens steeds conform de veiligheidsvoorschriften moeten worden bewaard. De aangekondigde politiecontrole slaat daarbij immers niet enkel op de

wapens maar ook op de omstandigheden waarin deze worden gehouden. Verzoekers verantwoordelijkheid was daarbij nog verzwaaard door de mogelijke aanwezigheid van een derde persoon. Volgens de verwerende partij zijn deze elementen zeer ernstig en bezwarend en bevestigen ze de eerdere vaststelling dat verzoeker niet beschikt over de vereiste bekwaamheid om de wapenwetgeving correct na te leven. Dat er geen politiecontrole meer werd uitgevoerd nadat verzoeker is verhuisd, kan volgens de verwerende partij niet aan haar worden verweten: zij was immers reeds op een zorgvuldige wijze tot de conclusie kunnen komen dat de omgang met wapens een potentieel gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid en verzoeker verzond geen uitnodiging in die zin aan de politiediensten.

De overige wetsovertredingen vormen volgens de verwerende partij een bevestiging en vaststelling ten overvloede van de eerder gedane vaststellingen betreffende verzoekers persoonlijkheidskenmerken. Verzoekers persoonlijke attitude versterkt daarbij de conclusie dat wapenbezit in zijn hoofde problematisch is. Ook al lijkt de niet-naleving van de voorschriften slechts administratief van aard, toch duidt ze volgens de verwerende partij op een onzorgvuldigheid als persoonlijkheidskenmerk. De verwerende partij meent dan ook dat uit de ernstige schendingen van de voorschriften inzake de opslag van wapens en de vastgestelde persoonlijkheidskenmerken op een afdoende en redelijke wijze kon worden geconcludeerd dat verzoekers wapenbezit een potentieel gevaar voor de openbare orde betekende. Die karakterkenmerken zijn over verschillende jaren gebleken en zullen in de toekomst blijven voortduren, daarom is de bestreden beslissing volgens de verwerende partij proportioneel.

6. In de laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat zij in de bestreden beslissing niet alleen naar de verkeerde beoordeling van de aan verzoeker toegekende vergunningen verwees, maar ook naar andere elementen die op zich voldoende zwaarwichtig zijn om de beslissing te dragen ook al zou verzoeker te goeder trouw hebben gedwaald. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker te goeder trouw zou hebben gedwaald over de aard van zijn vergunning,

staat het vast dat de bestreden beslissing nog is gesteund op andere elementen die op zich voldoende zwaarwichtig zijn om de beslissing te dragen en waarmee de genomen beslissing proportioneel is.

Beoordeling

7. Het auditoraat besluit tot de gegrondheid van het enige middel op grond van de volgende overwegingen.

Zoals blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekers gedrag “niet de vereiste waarborgen (biedt) waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor (zichzelf), en voor de openbare orde en veiligheid”. Om tot dat besluit te komen wordt “eerst en vooral” vastgesteld dat “(verzoeker) meermaals inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving”. Daarbij wordt uit het feit dat verzoeker er ten onrechte van uitging dat hij een erkenning als verzamelaar van wapens had verkregen, afgeleid dat hij “niet beschikt over de nodige bekwaamheid om de wapenwetgeving correct na te leven”. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker de veiligheidsvoorschriften bij het bewaren van zijn wapens niet heeft nageleefd.

Volgens de in 2003 geldende wapenwetgeving kon een erkenning voor het verzamelen van wapens worden verleend op grond van artikel 27, tweede lid, van de wet van 3 januari 1933 ‘op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens, en op de handel in munitie’. Aan verzoeker werd geen erkenning als verzamelaar van wapens verleend. Verzoeker legt echter een stuk voor waarbij hem op 5 april 2005 door de gouverneur van Antwerpen een “vergunning tot het bezitten van een opslagplaats van verweer- of oorlogswapens of van munitie voor die wapens” werd verleend. De vergunning vermeldt als “inhoud van de opslagplaats”: “Verweerwapens en oorlogswapens die onder het thema vallen van ‘Uitzonderlijke hand- en schoudervuurwapens van WO II tijdens de Slag om Normandië’”. Vervolgens worden in die vergunning de volgende

“modaliteiten” opgelegd: “De vergunningen van de wapens van de toekomstige verzameling worden verleend ‘zonder munitie’” en “het verzamelen van munitie van deze wapens is niet toegelaten.” Al draagt dit stuk het opschrift “vergunning tot het bezitten van een opslagplaats van verweer- of oorlogswapens of van munitie voor die wapens”, toch lijkt het - gelet op de inhoud ervan - niet volkomen onredelijk daarin een toelating te lezen tot het houden van een wapenverzameling. De vergunning geeft immers een omschrijving van het thema van de verzameling. Uit de opgelegde modaliteiten zou niet volkomen onterecht kunnen worden afgeleid dat verzoeker binnen dat thema wapens zonder munitie mag verzamelen. Bovendien blijkt dat verzoeker nog op 29 juni 2010 door de dienst Wapens van de provincie Antwerpen werd aangeschreven als “wapenverzamelaar” om hem in kennis te stellen van de wijze waarop erkende wapenverzamelaars hun wapens volgens de omzendbrief van 31 maart 2010 kunnen overdragen en verwerven. Kennelijk heeft dus niet alleen verzoeker, maar ook het bestuur aangenomen - en dus allicht ook op één of andere wijze beslist - dat verzoeker als wapenverzamelaar erkend was.

In zijn beroepschrift tegen de beslissing van de gouverneur heeft verzoeker op basis van voormelde stukken aangevoerd dat hij er te goeder trouw van uitging dat hij een erkenning had gekregen als wapenverzamelaar en deze dwaling verschoonbaar was. De argumentatie in de bestreden beslissing als zou aan verzoeker voldoende en correcte informatie zijn meegedeeld in verband met zijn aanvraag voor een vergunning als verzamelaar van wapens, doch dat hij die informatie verkeerd heeft beoordeeld, vindt geen steun in het dossier. De briefwisseling die desbetreffend tussen verzoeker en de provinciale wapendienst zou zijn gevoerd, is niet terug te vinden in het dossier. Zoals hiervoor werd opgemerkt, werd in de vergunning voor een opslagplaats het thema van de wapenverzameling omschreven (verweerwapens en oorlogswapens die onder het thema vallen van “Uitzonderlijke hand- en schoudervuurwapens van WO II tijdens de Slag om Normandië”) alsook de modaliteiten daarvan (alleen wapens, geen munitie), en werd verzoeker door de provinciale wapendienst als een

wapenverzamelaar beschouwd. Dat desondanks aan verzoeker correcte informatie werd verstrekt is niet bewezen.

Uit het voorgaande volgt dat de motivering waarop de bestreden beslissing steunt om verzoekers argumentatie te verwerpen dat hij te goeder trouw in de overtuiging verkeerde dat hij erkend was als verzamelaar van wapens en dat zijn dwaling verschoonbaar was, feitelijke grondslag mist. De verwerende partij is dan ook niet wettig tot de vaststelling gekomen dat verzoeker “meermaals” inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de intrekking van verzoekers recht om vuurwapens voorhanden te hebben om redenen van openbare orde en veiligheid eveneens gesteund is op het niet naleven van de veiligheidsvoorschriften bij het bewaren van zijn wapens en op het niet respecteren van de wetgeving in het algemeen. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan echter niet worden opgemaakt dat die inbreuken naar het oordeel van de verwerende partij op zichzelf zwaarwichtig genoeg waren om het recht van verzoeker om vuurwapens voorhanden te hebben in te trekken. De onwettigheid van een dragend motief van de bestreden beslissing - namelijk dat verzoeker “meermaals inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving” - volstaat bijgevolg om de bestreden beslissing te vernietigen.

8. De verwerende partij betwist weliswaar deze conclusie in de laatste memorie, maar zij beperkt zich ter zake evenwel tot een opsomming van en het citeren van een aantal feitelijke elementen zoals opgenomen in de bestreden beslissing die volgens haar aantonen dat “de beslissing nog is gebaseerd op andere elementen die op zich voldoende zwaarwichtig zijn om de beslissing te dragen”. Aldus herneemt de verwerende partij haar eigen standpunt, doch zij geeft ter zake geen andere argumenten aan dan die welke reeds zijn beoordeeld door het auditoraat.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad van State geen reden ziet om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het enige middel in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 22 mei 2014 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van Antwerpen van 7 mei 2013.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques